

Naročnina doma na sküpní naslov mesečno 2 D., na posameznoga 2 Din. 50 par.

V inozemstvo 6 Din, ali z M. Listom, M. Ogracekom i kalendarom 8 Din. 50 para., letno 100 Din. Plačati se mora bar mesečno naprej. Štev. položnice 11806.

NOVINE

SLOVENSKE KRAJINE

Vredništvo v D. Lendavi hš. 67, uprava v Črensovcih, Slov. Krajina.

Cena oglasov: cela stran 800 Din., pol

N G. Milač Simon prof.

Majstrova ul. 3.

MC

Maribor

oglasi do 10 reči v dnevniku, vsaka reč 1 D. 50 p. Popust po dogovori.

Namen Novin je: 1) z zagovorom Pravice tolažiti Srce Jezusovo, i 2) z čistimi dohodki podpirati siromake Sv. Ivan Bosko, pomagaj nam oba doseči!

Samo dva dinara letno.

Čteli smo v dvema zadnjima številka Novin, kak si služi naš delavec krüh na sezonskom deli. Britki je te krüh. Če leto za letom meče ta svoje moči v takšem ali spodobnom deli, jeli je čüda, če pred časom onemore! Den za dnevom vidimo, srečavamo takše onemogle, vöscacane naše siromake, štere je vničilo delo doma ali v tujini. Ne samo šlavonsko delo, tüdi francozko, kanadsko, amerikanško nategüje prek mere živce i kite našega človeka i ga napravi delanemožnoga prerano. Tüji delodajalec plača pošteno, a zahteva pa tüdi skoro bi pravili nadčloveče delo. Izjeme so redke i so samo tam, gde vlada pri delodajalcu prava lübezen do delavca kak svojega brata po Kristuši. Tak se regrutirajo naši občinski siromacije i njihova siromaška deca. Dosta jih mamoz iz obe vrsti. Hiše za nje ni edne. Pa nas je stojezero v Slov. krajini. Zdaj, gda so nam že po štalaj, po njivaj ta kapali i zmrzavali ti siromaški bratje po Kristuši, smo malo začeli misliti, ka je to ne prav, ka je to slab pečat na naše lübeče srce, pečat, ki svedoči jasno i glasno, da ne vemo lübiti. Zdaj smo se odločili, ka nekaj le napravimo za naše sirote.

A v zadostnoj meri nismo spunili svoje dužnosti. Pred kratkim smo objavili v Novinaj štatistiko, štera svedoči, ka edno leto milijone zapijemo. Druga štatistika svedoči, ka edno leto milijone zakadimo. Za hišo siromakov, nam pred Bogom ednakih, ki majo iste pravice za človeka dostojno življenje kak mi, pa niti počenoga groša vnogi nismo voščili. Naj bo konec toj trdosrčnosti. Odprimo svoje srce za siromake, za siromake svoje, za siromake Slov. krajine.

Malo je potrebno, a to malo stanovitno mora biti. Prosimo samo dva dinara letno od vsakoga, ki služi, ki dobi peneze. S temi penezi bi gdržali v Soboti Križova 4, siromaško kühnjo i nudili siromakom obleko, prenočišče i druge pomoči; z teh penez bi gdržali sirotišnico „Deteta Marijike“ v Turnišči, gde do zbrani siromaški piceki brez oče i matere ali ovak ostavlene sirote; i s temi penezi bi zidali i gdržali „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih, šteri bi dao streho i vso oskrbo našim odraslim občinskim siromakom.

Samo dva dinara letno, sinovje i hčere Slov. krajine! Julija 2. bi to darüvali, ali po tom godi vsako leto do novoga leta. Tak od zdaj do novoga leta. Brez razlike vere i narodnosti bi darüvali, ar pomagamo brez razlike vere i narodnosti vsem siromakom. Zato se obračamo ne samo do katoličancov, nego tüdi do evangeličancov, pravoslavni, muslimanov, kalvincov, pač vseh, ki živejo v Slov. krajini tak k Slovencom kak Srbom, Vogrom, Nemcom i vsem narodnostim.

Dovolenje za nabiranje mamoz. Prosimo vse dobre duše, naj prosijo od nas pole, ka do po njih zbirale naše stalne podpornike. Oktobra je začnemo zbirati. Materinstvo Marijino, sladko i puno lübezni, ki se te mesec obhaja, naj blagoslovi naše delo. Imena vseh, ki prevzemejo pole, objavimo v Novinaj. Smilena srca odprite se!

Dom sv. Frančiška v Črensovcih.

Širite Novine!

Blagoslovitev sirotišnice Deteta Marijike v Turnišči.

Vrši se dnes teden, 14. oktobra s sledečim sporedom:

1) Ob 7 sv. meša v kapeli sv. Antona za sestre in vse njihove v sirotišnici Deteta Marijike.

2) Ob 8 rana sv. meša i sv. obhajilo v farnoj cerkvi. Po meši precesija k kapeli sv. Antona.

3) Blagoslovitev sirotišnice.

4) Predga i za njov slovesna sv. meša, štera bo na prostom.

Popoldne.

a) Ob 3 slovesne večernice pri sirotišnici Deteta Marijike.

b) Prireditve otroškoga vrtca: igra, deklamacije, pesmi i drugo.

Župni urad, Turnišče.

Nedelska šola.

Za krščansko stanovsko državo. 10.

Drügi korak na poti h krščansko vredenosti državi je prevreditev družabnoga življenja.

Prva oseba je vsikdar človek sam, ar on je nosilec duše, za štero se po reči svetoga Oče mora skrbeti. Človek naj ma priliko za telovno i duševno rast, za delo, za koristno delo, štero je potem küpilo, plača za posmrtno življenje.

Za svojo telovno i duševno rast pa ne more skrbeti samomi sebi prepüšeni človek, ar je dnes rojeno dete slabič, za življenje ne sposobno, če nema skrbne roke i dobra srca okoli sebe, to je stariše. Deca i stariši vküper dajo — družino. Glejte, zakaj je zmotno, če što dela proti družini. Te človek gleda i ne vidi. Zna, ka je dete slabič, pa njemi ne privoščü sposobnoga i vdanoga oskrbnika. Družina mora skrbeti deci za telovno i duševno hrano, ka bi, gda doraste, lejko zavzelo telovnim i duševnim silam odgovarjajoče mesto v stani, v narodni, v državi i bi povsod delala za zveličanje duše po navodilih i zapovedih Cerkve.

Nova uredba od kmečke zaščite.

Za štere duge vala kmečka zaščita? Najprvo trebe znati, da vala kmečka zaščita smo za tiste duge, šteri so postali pred 20. aprilom 1932. Vsi dugovi, šteri so postali sledkar, ne pridejo pod zaščito i je more kmet platiti, kak da bi kmečke zaščite ne bilo.

Važno pa je samo to, v šterom časi je dug istinski nastao. Vsedno pa je, v šterom časi se je napravilo dužno pismo. Či je na priliko kmet vzeo na posodo peneze 1931 leta, dužno pismo pa je podpisao 1933 leta, ma zaščito. Tüdi či je bilo dužno pismo po aprilu 20 1932 obnovleno novo dužno pismo, nema to nikšega pomena za zaščito, ar ma pomen samo to, v šterom časi je kmet peneze istinski dobü od vüpnika.

Tüdi tak zvana novacija nema nikšega pomena za kmečko zaščito. Novacija postoji te, gda se eden dug premenja za drugoga. Tak mamoz na priliko novacijo, če nikak küpi zemlo, pa ostane dužen za küpnino, gda pa bi mogo platiti küpnino, njemi püsti prodajalec te peneze na pousodo. V takšoj priliki pravimo, da je bio dug iz küpnine noviran v dug iz posodbe. V takšoj priliki je dug iz küpnine prestano postojati, a na njeno mesto je stopo

Velke naloge čakajo teda družino, zato mora biti družina močna i interesi družine na vse strani zavarovani. Pogledajmo iz toga kotička naš dnešnji svet!

Velka večina naših družin nikdar ne zagvišna, če vütro lejko nasiti ali ne svojo dečico, da od obleča i obüteli niti ne gučimo. Ešče več je pa takših družin, štere nikak ne morejo skrbeti za potrebno duševno rast svojih. Izobrazba je draga, dostop v šole je siromakom onemogočen. Talentiran siromak v šolaj je prava bela vrana. Vse to kaže, ka nova družba, novi svet mora povekšati tüdi gospodarsko moč družine, ali pa vrediti pot do najvišje izobrazbe tak, ka jo lejko prehodijo vsi talentirani siromaki. Izobrazba je najpre samo po krivici predpravica — bogatih, to bi mogla biti predpravica — sposobnih.

Dve 25 letnici.

V Slov. krajini dva njeniva sina obhajata 25 letnico, ka sta postala Gospodoviva mešnika. To sta preč. gg. Faflik Franc, bedenički i Ficko Karol, markovski plebanoš. Prvoga je rodila Sobotna, drugoga zgodovinska Boreča, a oba delata med našim siromaškim, a dobrim goričkim ljudstvom. Gospod Faflik so več let z celov gorečnostjov vodili veliko törjansko faro pri betežnom plebanoši + Salay-i i bili vreden kaplan našega velikana, + g. Sakovič Jožefa; drugi so pa oskrbljavali veliko i težavno gračko faro z vsem zadovolstvom i bili v strašnoj svetovnoj bojni pomočnik siromaškim vojakom kak vojni dühovnik. Zdaj sta prišla vküp na Goričkom i vodita duše na pravo Goričko, na nebesko Goričko. Mi njima želemo, naj tista lübezen, z šterov jiva venčajo verniki njihovi pa še drugoverniki, ostane stalna vez, močno vezalje, med dühovnikom ino našim narodom. V jubilantima vidimo vtrjeno tisto staro, prirsirno, sladko, blaženo razmerje düšnoga pastira do svojih ovc i sploj do vsega prebivalstva v Slov. krajini, štero je v prvejših časaj tü ladalo brez izjeme i zaslovelo daleč prek naših mej. Bog daj, da bi slavlenga ešče dugo živila i dosta dobrogla včinola našemi siromaškomi narodi na hasek. Molimo za oba.

kak da bi kmečke zaščite ne bilo. Paziti pa trbej, ka ni eden takši dug nema zaščite. Či ma kmet več takšij dugov, nieden takši dug nema zaščite, čiglij ma več takšij nezaščitenij dugov na ednoj strani. Či je kmet na priliko küpo 25. oktobra 1931 blago za 300 Din pri trgovci, 20. 11. 1931 pri tistom trgovci za 200 Din i 15. 1. 1932 za 400 Din, je dužen tomi trgovci 900 Din, teda več kak 500 Din. Itak za te dug nema nikakše zaščite, ar ne dugüje trgovci ednoga duga za 900 Din, nego tri duge po 300, 200 i 400 Din, a za niednoga od toga duga kmečka zaščita ne vala.

Či pa je takši dug za 'blago nastao prle kak 20. oktobra 1931, vala za njega kmečka zaščita.

2. Dugi za vzdržavanje ali alimentacije. Alimente trbej platiti brezi pogleda na kmečko zaščito. Či je nikak postao nezakonski oča, mora za svoje dete platiti, pa naj je postano prle ali sledkar, kak 20. 4. 1932.

3. Dugi iz štrofa. Či je kmet nikaj zakrivo, za štero ga zakon kaštiga i je s tem delom napravo škodo, mora to škodo povrnouti, čiglij jo je napravo prlek kak 20. 4. 1932.

4. Dugi iz polskoga kvara. Takši dugi so napriliko, či mora nikak plačati zato, ar je püsto živino na lücki senošet, ali ar je šo prek žita itd.

5. Dugi na loni tistim, šteri so zaposleni v kmetovom verstvi, kak na priliko, deklam, hlapcom i težakom.

6. Arende za zemlo i stanovanje.

7. Dugi obrtnikom za opravlena dela njüve meštrije, šteri so postali sledkar kak 20. oktobra 1931. Za takše duge je vseglj, kelkokoli vöznesejo. Za te duge ne vala, kak za duge pod 1.), šteri ne smejo biti vekši kak 500 Din.

Nadale pravi uredba, da ne spa-dejo pod kmečko zaščito terjatve, štere pridejo iz herbanja. Ka je što herbao, more zahtevati brezi pogleda na kmečko zaščito. More na priliko zahtevati, da njemi drugi herbaš prepüsti falat zemle, kravo itd. vsakše vrednosti. Za volo terjatev za plačilo pejniz pa ma uredba pali posebni predpis. Pravi, da je terjatev za plačilo penez vözeta iz zaščite samo te, če herbaš pristane na to, da se njemi njegov tao plača po vrednosti za časa vösplačanja. Inače se more podvrči kmečkoj zaščiti. Ka to pomeni, bodemo vidli najbole iz prilike:

Ništerni oča je vmro leta 1930 i je zapüsto 2 sina. Vsakši sin je herbao pou tistoga, ka je oča zapüsto. Či sta se nej inači zgihala, dobij vsaki brat polovico zemle, polovico marhe i polovico vsega drugoga gibajočega premoženja očinoga. Či ma zdaj vse te reči samo eden od teva dva brata, more drugi včasi zahtevati svojo polovico teh stvari. Ar nema terjati peneze, ne vala za njega kmečka zaščita.

Včasi pa si takšiva dva brata zgüčijta, ka eden prevzeme verstvo i drugoga vöplača. Pravimo ka je bila vrednost toga, ka je oča zapüsto leta 1930 20 000 din i da sta se brata naravnala, ka eden brat prevzeme verstvo, drugomi pa vöplača 10 000 Din. Tisti brat, šteri ma dobiti v penezaj 10 000 Din., si more po uredbi zebirati dvoje:

a) on lejko zahtejva, da njemi brat izplača cejli 10 000 Din kak sta se naravnala leta 1930. Či si tak zbere, se more podvrči kmečkoj zaščiti, mora biti zato s tem zadovoljen, ka njemi brat vöplača tej 10 000 Din v rataj. kak določa uredba i kak bodemo mi to v prišestnoj številki našij Novin raztumačili.

b) Lejko pa te brat zahtejvle od svojega brata tüdi, ka njemi plati včasi celi njegov juš. V tom slučaju pa nemre zahtejvati vseh naglihanij 10 000

Din, nego samo telko, kelko vžnosni vrednost polovine herbije ali njegovoga juša v tistom časi, gda zahtevlje plačilo. Kak znano, je vrednost od 1. 1930 dosta spadnola. Vzemimo, da je vrednost vseh reči, štere so bile v herbiji edna za drugov spadnole za 30%. Če zahtevlje tisti brat, šteri ma dobiti herbijo plačano v pejnizi, da njemu brat zdaj včasi plača celji juš, nemre od njega zahtevljati vsej 10.000 Din, nego samo 7.000 Din, ar samo telko iznosi zdaj vrednost njegove herbije. To šumo njemu more brat plačati brezi pogleda na kmečko zaščito.

Nadale ne vala kmečka zaščita za Narodna bako Kraljevine Jugoslavije, Državno hipotekarno banko in Privilegirano agrarno banko. Kmet, šteri je dužen tem kasam, mora je plačati brez pogleda na tou, v šterom časi se je zadužo tak, kak se je s temi kasami pogodo.

NEDELA.

Vstop. Vse, ka si nam včino, Gospod, si nam napravo po pravici; zakaj grešili smo i tvoje zapovedi smo ne spunjali. Ali poveljaj svoje ime i včini znami po bogastvi tvojega vsmilenja. Blaženi so čisti, šteri živijo po Gospodovoj postavi. Dika bodi...

V. Gospod, obrni se k nam i poživo nas boš.

R. I lüstvo tvoje se bo radüvalo v Tebi. Molimo. Daj milostno, prosimo te, Gospod, svojim vernim odpüšenje i mir, da ti bomo, očiščeni vseh grehov, z vüpanjom služili. Po G. J. K. Amen.

Nedela po Risalaj dvajseta.

Evangelium sv. Janoša IV.

Vu onom vremeni: Bio je niki Kralič, šteroga sin je betežen bio v Kafarnaumi. Te gda bi čuo, ka je Jezus prihajao z Judee v Galilejo, šo je k njemu, i proso ga je, ka bi doli šo, i zvräco bi sina njegovoga, ar je začao merati. Pravo je zato Jezus njemu; čij znamenja, i čüda ne vidite, ne verjete. Veli njemu Kralič: Gospodne, hodi doli prve liki merje sin moj. Pravi njemu Jezus: idi, sin tvoj žive. Vervao je človik reči, štero je pravo njemu Jezus, i odiso je. Gda bi pa že doli šo, slugi so pred njega pribežali, i nazvestili so govoreči: ka sin njegov žive. Zvedavao je zato vöro od njih, v šteroj njemu je ležej gratalo. I pravili so: ka včera v sedmoj vöri je nihala njega treslika. Spoznao je zato Oča, ka je ona vöra bila, vu šteroj je velo njemu Jezus: sin tvoj žive. I vervao je on, i cela hiža njegova.

Kraljevski uradnik, kak štemo v evangelium, pride k Gospodi prosit za svoje betežno dete. Gospod njegovo prošno milostno poslüne: „Pojdi, tvoj sin živi.“

Gospod se nikelko nevoliva pred lüstvom, ka stem da priliko kraleskomi uradniki, da pokaže svoje plemenito srce: zavüpanje, vöro v Gospoda i svojo poniznost. „Če ne vidite znamenj i čüd, ne vörvlete“. Kraljevski uradnik pa nato odgovori: „Gospod, stopi ta prle, ka merje moj sin“. Kak velko zavüpanje, živa vöra i ponizno srce se kaže v tom odgovori. I evangelium nam to potrdjavle: „Mož je vör-

vao reči, štero njemu je povedao Gospod i je šo“. Popuno zavüpanje, živa vöra i poniznost uradnika je nagnola Gospodovo srce, ka je poslünio njegovo prošno i s čüdom ozdravo njegovoga sina.

Gospod je teda, kak vidi srce kraljevskoga uradnika, rad poslünio njegovo prošno. Kelko raj bo ešče poslünio, če ga homo mi pozavali k sebi, v svoje srce, v svojo düšo. Vekšega veselja Gospod nema, kak biti združžen z človečev düšov, düšo čistiti, zdraviti, jo obdarivati z milostjov, jo posvečivati. Nam pa more biti tüdi to največša sreča, če je Gospod pri nas i z nami.

Pot Gospodi v svoje srce pravimo na isti način, kak je že včino kraljevski uradnik: s popunim zavüpanjom, z živov verov i s poniznim srcom. Što Gospoda na te način zove, v takše srce, bo njegova prošnja sigurno poslühnjena. Te tri čednosti so Gospodi najlühše, pride i nas ozdravi.

Pozavlimo Gospoda v svoje srce i sprejemajmo ga pogosto pod svojo streho v sv. obhajili, samo te bodo naše düše zdrave i pune življenja: „Živim, toda ne več jaz, nego Kristuš živi v meni i jaz v njem“. Sv. Paveo. Po peldi kraljevskoga uradnika, moremo tüdi mi prihajati k Gospodi, pohajati moremo Gospoda v najsv. Olt. Svestvi, obiskavati ga pa moremo tam z zavüpanjom, z živov vörov, ponizno prositi, moliti, se pritožiti Gospodi... Mi k njemu, On k nam!

Poštnomi ravnateljstvi.

Boistrancourt, Nord France, 18. sept. 1934.

Gospod Vrednik!

Prosim Vas, da objavite te članek v Vaših „Novinaj“. Za volo pisem, štere pošilamo iz Francije svojim domačim.

Pogostokrat se dogaja, da domači ne dobijo pisem od nas, pa kak težko je čakajo!

Tak se je zgodilo že drugim kak so eti, pa tüdi meni zdaj. Pred par kednomi sam pisala mojej Tetici, pa nej so dobili. Pisala sem dve gospodi Kozari bogoslovci, pa nej so dobili. Nevemo, če se na poti zgubi, ali na Gornjo-Petrovskoj pošti štoj drugi dobi i ne da, na koga je naslovljeno. Najbrž je, da je što rado-veden, kaj pišemo domačim. Pa, če bi štoj rad znao, naj opita domače, pa ma drage vole povejo, pismam pa naj da mër, zato ka sakši težko čaka od svojega glasi iz tujine.

Tüdi naj se nišče ne vüpa, da bi kaj najšo v pismi, ka papernatni penez nega več eti. Srebrni so pa preveč žmetni.

Jako se v kani, če si misli, zdaj me je pa nišče nej vido. Bog te pa le vido.

— Ali zakaj ravno takšo, kakše so mestne klopi?

— Lepe so, nama vgajajo, se je norčaro Kazimir.

— Mislite, ka bi klop druge oblike püstila policija v parki?

Kaj je bilo za včiniti? Gospod komisar je stopo pred dva akademika, nadeo si je uradni obraz, se globoko priklono, proso za odpüšenje. Obečao je, ka drugi den ob desetoj vöri pride na dom gospodov i tam pred svedoki ponovi svojo prošno za odpüšenje. Vidlo se je na njem, da komaj stoji. Globoko se je priklono v slovo; gospod Repnik je pomogeo dijakoma klop na rame; gospod policaj Suhec je pozabo na vse stroge predpise, čepico je tak sükao v rokaj, kak prestrašeno dete, jeclao je:

— Gospoda, odpüstita, samo svojo düžnost sem spunjaval!...

Brata sta vrgla klop na pod, ali tak, ka je zaropotalo po vsej sobaj mestnoga komisarijata. Zlatko se je loto prvič Suhca:

— Uradna düžnost, pravite? Jako lepo. Zbantüvati, kak z razbojniki ravnati s poštenimi meščani, to je vaša uradna düžnost? Ne, gospod, vaša düžnost je, da zletite iz službe!

Potem Kazimir:

— Za to bova že skrbela z bratom!

Zdignola sta klop i skoro zbežala iz sobe, v šteroj je na vso moč smrčao gospod komisar; dva „verni-

Lepo bi prosili g. žandare v G. Petrovcih, da bi preprečili te nered, ki je tak preveč razvit v G. Petrovskoj okolici.

Vsi tisti si pa naj dobro zapomnijo, da takšega kaj več ne včinijo, kaj je nej njigvo. Pravico majo do svoji pisem, ne do drugi. Pa haska sebi tüdi ne napravijo. Naj znajo, da če je kakša vekša zadeva, se pismo „priporočeno“ pošle; vsakose pa le nemre, ka je pošta draga. Mir pa naj da pismam g. bogoslovca Kozara iz Martinja, ar tam ščista nika ne zve.

Naše srčne pozdrave Vam gosp. Vrednik i Vam dragim domačim vsem, znajte, da smo živi i zdravi, če ešče ne ste dobili pisem od nas. Tüdi mi je težko čakamo od Vas. V srce Jezušovo Vas zročimo iz Bogom ostanemo.

Gospod Vrednik! To sem Vam spisala za volo pisem, da v 3 mese-
caj je 6 pisem preminolo.

Zato Vam najlepša hvala.

Cilika Žizko in Ana Andrejek

naročnica vaši listov. sestrična g. bogosl. Kozara, ki so Vam gotovo poznani.

Pripomba. Lansko leto se je najšeo celi küp raztrganih pisem iz Francije pod odranskim mostom poleg Črensovec, tüdi pisma naslovljena na naše liste; javilo se je vse žandarom i poslalo naprej, pa rešilo se je ešče nikaj ne v toj zadevi. - Vrednik.

Zato.

Damo odgovor, zakaj smo trdili, ka na proslavo ne bi prišlo zadosta naroda. Glejte zato:

1) Griža se je jako sirila. Narod je znao za njo, a kak vsikdar, tüdi zdaj jo je skrivao pred oblastjov. Da se ne oküži, se je ogibao vsega nezapovedanoga združjenja.

2) Siromaštvo. To je itak veliko, da je na stotine hiš, gde nega niti za najpotrebnejše domače reči penez. Gda nega dostakrat niti špice pri hiši, nego si ogenj nosijo sosedje od sosedja, te gotovo nišče nede hodo lačen i žeden celi den v Lendavi, kakšteč je goreči narodnjak. Prvo je življenje i samo zatem narod.

Nakelko je ta gornja trditev istinska, potrdi najbolje nova meša v Dokležovji. Čeravno je bilo krasno vremen i čeravno naš narod nikam nejde tak rad, kak ravno k novoj sv. meši, vendar se ga je jako malo zbralo pri njej.

Brez vsega olepšavanja ali pretiravanja je to stvarni, miren odgovor.

Pisma naših z tujine

Saone Resangor, Francija.

F. B. J. K.

Preč. gospod vrednik!

Najsrčnejša hvala vam za redno pošilanje Novin, M. lista in Ogračka. Tak jij tüdi iz srca lepo pozdravim in

jim tüdi želejn ešče obilo zdravja ka, b ešče duga leta mogli delüvati med nami. Z srca se njim tüdi lepo zahvalita moga brata hčeri Marija in Ana Koren, šterivi sta z menov vküp. Edno me naj bole veseli: naši listi. Dosta najdem dobroga notri, ka k začno poštvüvati dühovnike, to je krščanska düžnost vsakoga krščenika, da lübi dobre dühovnike.

Či pa človeki malo dobro, že njemu ne trbe nikoga. Liki gda je v nevoli, što njemu je prvi, čie ne dühovnik. Oh da bi naši modri doma tüdi tak znali lübiti dühovnike, kak štejo od svojij iz Francije. A lübi Bog naj blagoslovi vaš trüd i naj dosta sadov prinese. Či bi dñes sv. Paveo živo, drugo tüdi nebi delao, kak Novine pisao. Tak pozdravljam vso Slov. krajino, posebno törjansko faro i tüdi svoje domače.

Koren Jožef doma z Renkovec v Franciji.

Pozdrav pošilata celoj Slov. krajini, svojim domačim, g. Greifi i Marijinaj družbi pa celoj i törjanskoj fari Marija i Ana Koren.

GLASI.

SLOVENSKA KRAJINA.

Šče prle kak bi jesenska slama pomorila rožice, je povejno cvet. Žalostno so spepevali tišinski zvonovje v četrtek, 27. sept. t. l. zaran i so oznanjali, da nas je zapüsto za večno dijak, Gomboc Viktor, šteri bi zdaj hodo v sedmo gimnazijo v Ptuj, pa ga je iz šolskih klopi v postelo vrgla težka bolezen — jetika. Trda vola do študiranja i skrajno skromne razmere sta se vojüvali za bodočnost vrloga in pridnoga mladca. Zmagala je zavratna bolezen, ki nam ga je vötrgnola izmed naših dragih dijakov. Sprevod se je vršio 28. sept., šteroga so opravili domači gospod plevanoš in prč. g. Radoha Jožef, z blagoslovci iz fare. Na sprevod pa je prišlo tüdi 12 dijakov iz Ptuja, štere so poslali tamošnji direktor, gospod dr. Maks Kovačič. S tem lepim in plemenitim dejanjom so izkazali tüdi g. direktor svoje sočütje do siromašnih starišöv, v svoje vučence pa so vcepili pieteto in lübezen do bližnjega, štera je dnes bole potrebna kak nekjad. Ta lepa pelda je segala vsem v srce, zato pa tem lepša hvala g. direktori za njuvo vsehvale vredno ravnanje. Lepi slobod so vzeli na domi g. tišinski školnik, kak vučiteo pokojnoga. Dijaki pa so zaspevali „Vigred“... četveroglasno in so ga sami odnesli k zadnjemi počitki, ta, gde bomo vsi ednako prneli... Pri grobi je gučao šestošolec Antauer Oto, ki se jez v srce segajočimi rečmi poslovio v imeni pokojnikov predstojnikov in šolskih pajdašov. Težko prizadetim starišom naše sožalje, naj se tolažijo s tem, da je to ravnanje Bože. R. s. p.

Kovačova Julika.

Tatvina v Prespurgi.

Zlatko njemu je pomagao:

— Gospod, svedočanstvo kraljevskoga notaroša mate v rokaj. (Zdigno je klop i na spodnjoj strani pokazao označbo, dve belivi slovi „K. Z.“) Ta klop je moja i bratova!

Komisar se je zrüšo na divan: — Nesrečen človek, zakaj ste ne začnoli s tem?

Dijaka sta ga obstopila:

— Pozabili ste gospod kak lepo ste naj sprijeli?

— Lopov, tat, tatvina i spodobne psovke ste vlevali na naj!

— Sva lejko prišla do sape?

— S pišlolov je stao pred nama policaj, da naj buje, če samo zineva brezi vašega pitanja...

Gospod Suhec je zagledao dve strašnivi kači... Joj, senje ne lažejo, čarnivi kači sta tü, zadüšita ga...

Komisar je skoro jokao:

— Samo to mi povejta, prosim, kak je prišla vajina klop v mestni park?

— Tišlar jo je prineseo ta.

— Zakaj ravno v park?

Kazimir se je zdürao:

— Vaši meščani so nori sreče, če lejko sedijo na novoj mestnoj klopi, malokda je štera prazna. Sva zadosta bogatava, lejko sva si privoščila takšo klop.

va“ i gospod Suhec so pa lovili sapo. Vüra je odbila deset, Suhec se je prestrašeno obračao na vse strani, ne mogeo vörvati svojim očem; z nogami je šlatao po podi, ne da bi stopo na strašno kačo, od štere se njemu je senjalo. Rozalki se je iz srca smilo staret:

— Ka bo zdaj?

Gospod Suhec je lovio sapo, se zmešano obračao, vrto po sobi i komaj spravo iz sebe obvüпно odločitev:

— V Dravo idem...

I dva dijaka? Postavila sta svojo klop v kmičen kot, se smejala, kak samo mladi človek zna, če čüti, ka je ponižao krivičnike.

IV.

V Mošnjikovo vulici je meo stražo drugi grobijanec, mladi policaj, Rečnik njemu je bio ime. Te je tüdi zaslüžo kaštigo. Brata sta vzela klop na rame i kak neslišna senca sta lazila proti toj vulici. Med potoma sta skoro srečala stražnika, šteri je noso na prsij številko — 13. Bio je dobrosrčen staret, okrogeo, prle lagviček, kak mož. Te je poznao skoro vse meščane, prijazno je pozdravljao, prijazno so ga pozdravljali meščani. Brata sta se ga srečno ognila i prišla v Mošnjikovo vulico. Gospod stražnik, Rečnik, je najbrž meo svoje skrbj, zamišleno je korakao po šörkojvulici, njegove oči so tipale v mrak, kak rogovi staroga,

sküšenoga puža. Dečka sta bila mimo njega, njiva je ne varalo oko postave.

Kazimir je malo zakašlao.

Pa resan samo malo. Samo telko, kak betežnik, šteri bi rad zakrivao pred ljudmi, ka ma betežua plüča, ali to je že zadostüvalo, zbüdo je pozornost policaja. Cestni posvet se je borio z mrakom, ali oči policaja so vajene, policaj je spoznao klop „mestne občine“.

— Stoj! — je zogrmelo. V drugom hipi je zablislola sabla, pokali so vdarci; zobston je bila vsaka reč, dečka sta morala obrniti smer, marširali so vsi trije na mestni komisarijat.

Leteli so, ali stražnik je bio nespreten, ešče bole je priganjao. Sabla, pesnica, močno okovani policijski škornji, vse se je trüdilo, da bi kak najprle prišli na komisarijat, pred mogočnoga gospoda, šteri je strašen, če ma grešnika pred seboj, ali zna kak se plača verna slüžba. Stražnik Rečnik je priganjao i senjao. Vido je novo zvezdo na svojem bluzi, vido je, kak ponizno se klanjajo pred njim tovariši, celo — starejši tovariši... Vido je meščane, šteri s prstom kažejo za njim, glej, to je tisti policaj, šteri je srečno rešo last mestne občine, zeleno klop iz mestnoga parka.

V predsobi sta spala „verna“, Repnik na stoli, gospodična Rozalka na stolci pri telefoni. Njeni, kak zemlja rjavi vlasje, so ležali na stoli, kak küpček zemle v krtovinjekj.

Naš namen te teden. Te prišestni teden dovršijo vrednik naših Novin 60 leto svoje starosti. Prosim vas, da do 14 oktobra vsaki den zmolite za njih edno zdravo Marijo, naj ostanejo pravi duhovnik po želi Srca Jezusovoga i do njemu vsikdar na vek-šo tolažbo. V teh dnevi so se potegnoli v samoto, da opravijo duhovne vaje.

Delo je iskalo na borzi dela v Soboti od 11 do 20 septembra 13 moškov i 27 žensk.

Dober tanač proti griži. Prvo, ka naj držimo, da nas ne napadne griža, je spunjavanje doktorskih predpisov. Ne jejmo premasne ali preveč začinjene hrane, pazimo, da se v želodec i čreva ne prehladimo, sad jejmo samo kuhanoga, ogiblamo se slini i blata v griži trpečega betežnika, njegovo blato i rečke polejmo z pogašenim vapnom, predvsem pa odkrijmo grižo včasih zdravnik. To je telovna pomoč. Je pa tudi duševna. Zgodovina nam svedoči, da so verni krščeniki v takših i spodobnih nevolaj iskali pri Bogi pomoč i samo po toj pomoči je pomagala, je hasnila zdravniška pomoč. Pa nači niti biti ne more, ve je i zdravnik i zdravilo stvorio Bog, naš najbolši Oča. Naj to božo pomoč dobimo, vam tanačivamo sledeče. Naročite si do novoga leta Novine, šterih namen je tolažiti Srce Jezusovo i za njihovo razširjenje molite vsaki den edno Zdravo Marijo. Do novoga leta koštajo samo 6 Din. To včinite vi, Novine pa vsaki teden dajo opraviti za vas edno sv. mešo v te namen, da Vas dobo Srce Jezusovo reši griže i ozdravi od griže. Naročitev Novin i molitev za njihovo razširjenje je samo tanač, ne zapoved. Vupamo se pa v smilenosti Srca Jezusovoga, da je jako dober tanač.

G. Bistrica. Griža se naprej širi. Dvanajset so jih znova odpelali v bolnico, nekaj jih je pa vmrlo v njej.

Gde je tū dušnavest? „Poročevalec“ Slov. Gospodara trdi, ka je to laž, ka smo mi pisali, ka je najpre Hozjan Ignac ne dobo smrtnonevarne rane, nego samo tisto je istina, ka on piše. Mi smo ne samo gučali z ranjenim nego ga vidili na deli i celo še rane poglednoli. Po tistom, ka je bio v soboto ranjen 8 sept. na drugi den v nedelo je seo na biciklin, v ponedleek je pa šo redno na delo. Povejte boži ljudje, jeli pa more teško, smrtnonevarno ranjeni človek to napraviti? Mi smo lepo mirno opomenoli poročevalca, naj vendar istino poroča, ar za neistino bo strašen odgovor davao Bogi, kajti ž njov ši i sovraštvo, jemle poštenje i dela spako. Pa na te naše lubezni pune reči se obregne na nas i piše, da je laž, ka mi trdimo. A to svojo laž pa sam prizna, gda piše: „pozneje pa je res ostal in pokazalo

Rečnika je prijel gizdavost predpostavljenih, mrmrao je:

— Lepi red mamu na mesjnom policajskom komisarijati. Dežurni spi. Mi siromaški stražniki, pa naj stojimo na cesti...

Dveri je skrbno zakleno, potrkao pri vsemogočnomi komisari i vstopo.

— Šenta, tūdi ti spiš...?

Streseo je komisara:

— Gospod komisar... gospod komisar...!

— Škoči v severno ledeno morje, — je slišao v odgovor.

Ne mogeo i ne šteo vörvati svojim vüjam. Ešče bole je stroso komisara:

— Gospod doktor, veletatvina...!

— Ne, veleoslovina, vi ste veleosel, je odgovarjalo speče telo.

Rečnika primejo strašni čemer, on pa komisara, ga zdigne, strese i palik posadi na divan:

— Zbudite se vendar, klop iz mestnoga parka so vkradnoli!

Komisar zajeclo:

— Što?

Stražnik Rečnik se postavi po vojaško i raportira:

— Stao sem na straži v Mošnjickovoj vulici. V poltemi sem zagledao dve sumlivi osebi, mahala sta v smer proti Cankarjevoj. Spoznao sem, ka neseta klop mestne občine. Zakričao sem: stoj! — ali onadva sta nesla

Naša kralavska dvojica v Sofiji.

Nj. Veličanstvo krao i Nj. Vel. kralica sta obiskala premočiči teden Sofijo, glavno mesto Bolgarije, kje sta ostala tri dni. Kda sta prišla, jiva je sprejela 150 jezero ljudi broječa vnožina, štera jiva je prisrčno pozdravljala v z cvetjotm okrašenoj Bolgarskoj prestolici. To da je naša kralavska dvojica obiskala Bolgarijo, ma velki pomen za mednarodni i balkanski mir. Z kakšov radostjov ilübeznostjov je bolgarski narod sprejeo našega krala i kralico, z takšojjiva je tūdi obsipao, gda sta se v nedelo, 30. sept. ločila Sofije.

Bolgarski krao Boris je z etimi rečmi pozdravo našega krala:

Vaše Veličanstvo!

Jako sam srečen, ka se mi nūdi prilika, da vidim Vaša Veličanstva v prestolici Bolgarske i da Vas lahko v svojoj sredini pozdravim z najprisrčnejšov zdravico.

Z iskrenov radostjov smo dočakali te visiki obisk, šteri je novi izraz žele našiva dva naroda, da se nadaljuje v dūhi medsebojnoga zavüpanja, iskrenosti i prisrčnosti tak srečno vpostavljeni odnošaji, šteri služijo nūjvomi dobromi sosedstvi, plemenskim vezem i njihovim višjim interesom. Jaz i bolgarski narod znava, ka je ta plemenita žela vzeta iz srca Vašeg Veličanstva, vrednoga i modroga voditelja usode svojega naroda. Zato vidim v Vašoj vzvišenoj osebi žarkoga i prizadevnega pobornika ideje sporazuma i prijateljskoga sodelüvanja med obema bratskima narodima.

V popolnom skladi s čüstvi bolgarskoga naroda Vas zagotavljam, da bo te obisk Vašega Veličanstva, štero je novi dragocen prispevek k naporom Jugoslavije i Bolgarske za okrepitev mednarodnoga i balkanskoga mira, globoko odjekno pri nas, ar bo okrepc vero, da bo zbližanje med našima državama uspelo i da bo pospešilo njihov razvoj i mirni napredek.

se je, da rane niso bile smrtno nevarne. To ga maš! Mi, ar smo isto trdili, ka on tū priznava, lažemo, on pa istino piše, gde to more po pravlati. Ste vidli gda sveta kaj takšega? V oči nam meče, ka prej „M. Krajine“ i „Domovine“ ne napadamo, nego samo Slov. Gospodara. Znova laži. Slov. Gospodara nikdar ne napadamo, nego samo poročevalca laž i ga opominamo, ne pa napadamo, naj istino piše. Potem bi poročevalec mog šteti v 19. številki Novin, kak smo napadali neko laž M. Krajine. Zato je znova laž, ka M. Krajine ne napademo zavolo laži. Od Domovine ne pišemo nikdar, ar je ne poznamo, pa je tūdi neščemo poznati. Če poročevalec najde laž v njej i v M. Krajini, zakaj pa to ne napiše v Slov. Gospo-

dale. Ostalo že itak znate, gospod komisar...

— „Znam“, je bliskalo proti človeki, šteri je ne mogeo razmiti, zakaj tak strašno saga ta reč, ka — „znam“.

Ešče bole debelo je gledao, kda vidi: komisar vstane, popravi zmečkanu obleko, odpre vrata, potem se premisli i njemu naroči, naj „pozove gospode“ sem... Policaj zagrmí:

— Lopova, naprej!

Grmeo je, kak tisti stražnik, šteri je včeraj dobo novo zvezdo i zdaj bi rad pokazao, ka nekaj zna.

Mlada gospodiča vstopita, pozdravita... Komisar tūdi:

— Klanjam se, palik na policiji?

Zlatko vlüдно:

— Sami vidite, gospod doktor.

— Zakaj nesta povedala policaji što sta?

Kazimir se je zdirao:

— Mislite, ka naj je püsto do reči? Probala sva opravičilo, ali gospod stražnik je bio nestrpen. „Kuš, muči, jezik za zobmi!“ je bliskao i grmeo proti nama.

Komisar je pogledao stražnika:

— Ka povete k tomi?

— Vsi lopovi se izgovarjajo.

Zlatko je razžaljeno segeao v mes:

— To se pravi, da naj mate za lopova?

Rečnik je grmeo, mahao s pesnicov okoli dijakov:

— Kaj te briga, kaj mislim jaz?

Osvedočen, da bodo ti naši skupni napor i omogočili srečno bodočnost dva tak bližnjiva i sorodniva naroda, zdignem kupico na čast i zdravje Vašega Veličanstva, Njenoga Veličanstva kralice i Vzvišenoga kraljevskoga doma z najlepšimi želami za srečo jugoslovanskoga naroda i za napredek kralvine Jugoslavije!

Včas i nato se je zdigno

Nj. Vel. kralj Aleksander i je odgovoro Nj. Vel. cari Boris.

Vaše Veličanstvo!

Srečen sam, ka se mi je ponūdila prilika, da s kralicov obiščem Vajima Veličanstva i prestolnico Bolgarske.

Iskreno delim zadovolstva, šteroga čüti Vaše Veličanstvo zavolo našega ponovnega sestanka. Te sestanek je prirodni izraz naše i našiva dva sorodniva naroda žele, da nadalujemo v medsebojnem zavüpanji i naklonjenosti tak srečno začeto dobo tistih odnošajov, šteri so vsikdar najbolše odgovarjali dobro pojmovanim i pravičnim obojestranskim interesom.

Deleč osvedočenje jugoslovanskoga naroda vem, da je ta žela našla v Vašem Veličanstvi, vrednomi i modromi voditelji svojega naroda, svojega zvišenoga pobornika i vernoga delavca na hasek i srečo našiva bratskiva naroda.

Z vztrajnim delom po toj poti bota Bolgarska i Jugoslavija okrepili mednarodni i balkanski mir, pojačali bodeta smiseo mednarodnoga sodelüvanja i omogočila svojima narodoma miren i napreden razvoj pri popolnom poštüvanji i zavüpanji drugih narodov.

Za prisrčni i sijajen sprejem, ki ga je Vaše Veličanstvo z bolgarskim narodom priredilo kralici i meni i ki me je globoko geno, se Vam najtoplej zahvaljüjem i zdignem čašo na čast i zdravje Vašega Veličanstva, Njenoga Veličanstva kralice i zvišenoga kraljevskoga doma z najlepšimi želami

dari med svoje članke? To je njegova sveta dužnost. Nazadnje pravi, ka več nede odgovarjao. Verjemo. Nede, ar nemre. Tak se glasijo te njegove onemogle reči, kak tistoga, šteri se je metao i vseli spodkar prišo. Te je etak pravo: *Več se ne bom metao s tebov, ar sam ali vsikdar spodkar ali si ti vsikdar zgoraj*. Ar je vsaki, ki piše v liste, voditeo tistih, ki čtejo te liste, se mora zbüdit i pitanje, gde se teliko laži piše: *Gde je tū dušnavest*.

Lendava. Preiskava zavolo nameravanoga napada na tukašnje duhovnike se nadaljuje, kak čüjemo. Uspeh bomo pravočasno objavili.

Genterovci. Pri nas se je vršila veselica, na šteroj je nekaj dao samo „csárdase“ igrati. Zatogavolo je prišlo do nekšega plüskanja.

Uradna oseba misli kaj šče, fak in pa tūdi svoje. Jezik za zobe!

Komisar je prekinio prerekanje:

— Gospoda, vzemita prosim svojo klop pa idita domo. — Potem se je obrno proti stražniki: — Te dedec bo meo opravilo z menov.

Dijaka odneseta klop, komisar pa začne bežati po prostornoj sobi, kak miška v pasti. Rad bi spao i zdaj glej, njegovi slabo vzgojeni ljudje njemu ne dajo mirüj... Zakado se je v že zbejanoga policaja:

— Vi... vi... znate ka ste vi?

Ne slon, ne povodni konj, ne žirafa, ne velika vüharica: vi ste dosta več!

Policaj se je odmikao stopaj do stopaja; na konci je vudro z glavov v steno.

— Znate, kak se imenüje največša gora v našoj državi?

Policaj je jeclao:

— Znam, ponizno javlam, je 2.769 metrov visoka...

— Tak velik osel ste vi z 9.672 metrov dugimi vüjami. Razmite? Vütro ob desetih na — raport! Bom te že navčo, sirovina, kak se more ravnati s poštenimi meščani.

Po toj soldackoj predgi se je vrgeo gospod komisar na divan i v drugom hipi zaspao.

Policaj pa gleda...

Za njegovo glavo je bilo preveč, kaj je vido i slišao. Skoro pijano se je spravo iz pisarne i celo noč mislo

za srečo bolgarskoga naroda i za napredek kralvine Bolgarije!

V samostani Rili so se obdržali važni razgovori med bolgarskim kralom Borisom, našim kralom i bolgarskimi i jugoslovanskimi državniki. Ti razgovori, šteri so se nanašali na pitanja obeh držav, kak tūdi na pitanja njihovoga skupnoga sodelüvanja, so se končali v popolnoj iskrenosti, zavüpanji i prijateljskom razpoloženji.

Ministri so z zadovolstvom ugotovili, ka so nedavno sklenjene veterinarske konvencije i trgovinska pogodba obrodile odlične sade, ka dopüšča vüpanje, ka se bodo med Jugoslavijov i Bolgarijev razvili najtesnejši gospodarski stiki.

Ka bi se gospodarski stiki med obema sosednima državama ešče bole pospešili i okrepili, so ministri sklenoli, ka trebe v najkračšem časi odpreti nove prehodne točke na meji i to edno točko severno, dveh točk na jüžno od linije Caribrod—Dragoman. Na podlagi toga se obedve stranki obvežeta izdati vse potrebne ukrepe za vreditev cest na področji teh novih prehodov.

Ministri so dale soglašali v tom, ka trbe izdavanje potnih listov ešče bole poednostaviti i tak olajšati promet i stike med Bolgari i Jugoslavi, ka šče bole pospeši prijateljske i prisrčne vezi med obema narodoma.

Želeč, ka bi se okrepili tūdi gospodarske stike med obema bratskima i sosednima narodoma, so ministri sklenoli, naj se brez odlašanja povči finančna stran pitanja od združitve bolgarskih i jugoslovanskih železniških prog severno i jüžno od črte Caribrod—Dragoman, posebno pri Vidini i Negotini i pri Gjuševi i Kumanovom.

Ministri so končno podčrtali, ka trbe kempri izdati potrebne odloke za okrepitev kulturnih stikov med obema narodoma, ki sta si tak bližnja eden drugomi i ki že leto dni ne nehata iskreno i sama od sebe kazati svoja skupna i bratska čüstva.

Zgübo se je eden bankaš (listnica) med Mostjom i Dugov vesjov. Zavolo važnih dokumentov prosimo, da ga pošteni najдитеo izroči župnomi uradi v Lendavi, ali na šoli v Mostji. Notri se nahajajoči dolar penez je lejko njegov.

Spomenik blagopokojnega krala Petra, Osloboditelja. Pred par leti se je v Lendavi začela hvale vredna akcija za spomenik kralja Petra. Zdaj je nekam vse zaspalo i je nikaj ne čüti od te reči. Zato prosimo morebitna osebna pojasnila kak stoji s to zadevov, kde je i ka je z nabranim penezom? — Darovnlki.

Vadarci. Pri nas se je postavio gor zvon ob petletnici smrti našega velikoga sina, pok. Sakovič Jožefa, bivšega törjanskoga plebanoša.

samo na to, da što je zdaj znoro: on, ali gospod komisar.

V.

Pol vöre sledi, je drugi policaj zgrabo „tatove“. To je bio gošpod Vrba, grobijanec iz Meštrove vulice. Pred spečim komisarom je v svojoj gorečnosti skleno, ka si da postaviti v Meštrovjoj vulici zložljivo posteo... Če spi dežurni, če spi gospoda na komisarijati, bo spao tūdi on. Mislo je, ka se njemu senja, kda je spoznao, ka sta „tatiča“ poznana strašnomi i mogočnomi gospodi na policiji. Ešče menje njemu je šlo v glavo, kak ponizno je proso te mladence njegov vsemogoči zapovednik, naj za Boga miloga püstita na policiji klop, ar inači do zajtra ešče sedemnajst policajov ga pride büdit.

Klop je ostala na policiji, on je mogeo nazaj na stražo, drugi den pa na raport.

— Zdaj poznam, kakša je mestna policija v Prespurgi, — je modrüvao na križišči Meštrove vulice. In potem se čüdi gospoda, ka so zrasli roglo-vje tem salamenskim organistom, kaj pravim: komanistom:

(Konec)

Renkovci. Nabiratelima nahaja-jočima se v Severnoj Ameriki v Brid-geportu kak našima domačinoma i to Horvat Bari rojenoj Čiček, ino Dras-kovič Ani, rojenoj Ferčak, se tem po-tom mi občani najlepše zahvaljemo za dobrodušnost pri pobiranju miloda-rov za zidanje naše kapele prsv. Srca Jezušovoga, i Srca Marijinoga, štere milodare smo z velikim veseljem spre-jeli v zneski din. 3600. Kapela je že dograjena in slovesno blagoslovljena, pa se v njoj vrši služba boža. Vsem darovnikom ino posebno pa še nabi-ratelima teh milodarov izrekamo mi občani prisrčni Bog plačaj, i želemo naj Vas tam v dalnoj tujini blagoslovi Presv. Srce Jezušovo, Marija kralica vseh src pa naj Vam izprosi milost pri svojem ljubom Sini, da se ednok vrnete v svojo rojstno domovino, gde z nami skupno počastita Presv. Srce Jezušovo.

Dobrotnica Doma sv. Fran-čiška mrtva. V Črensovcih je vmrla Virag Treza, Radošička, štera je za-pustila štiri mladoletne dece. Trpela je na srci. Dokač je mož ešče pošilao kaj domo iz Amerike, si je postavila gor skromno, a čisto hižičko i vredila svoje siromaško gospodarstvo. Bila je jako smilenoga srca, čeravno sirota, je dala več let sporedoma 100 Din. za Dom sv. Frančiška. Gda se je kakši pov pobirao, je vseli nasipala veliko košaro. Sirota je bila i oča sirot njej je obilno plačao smilenost z smile-nostjov.

Črensovci. Posvetila se je Sici Jezušovimi 30. sept. hiša Cigan Ivana, dobroga krščanskoga moža, ki trpi na želodčnom raki. Obred posvetitve so opravili g. Zadravec Matjaš, plebanoš. — V šoli se delajo i dovršavajo nova, moderna i v zdravstvenom pogledi odgovarjajoča stranišča. — Dva dob-ri sosed i političniva prijatela sta se tak svadila, ka so jiva komaj tikvi zmirile. Preci debela je priletela ed-nomi na nos, tu vdarila gor pečat kr-vavi i bojni je bio konec. Pečat pa ostao na nosi kak glasnik: Ostanite mirni pri domačem plotu pa ljubite se!

Hotiza. Cerkvena oblast nam je dodelila g. Bejek Janoša, črensovskoga kaplana, da bi bili naš duhovnik. A na zvalo njim le nehala, če ščejo priti i če g. Zadravec plebanoš privolijo. Mi bi prav lepo prosili oba gospoda, da privolita, ve g. Zadravec znajo, da je na Hotizi, gde so več let v najlep-šem miri preživeli, ne slabo. Ne bojte se nas, pridite!

Delavci za dom sirot. Červek Geza i Vidonja Janoš sta z Francije poslala vsaki 33-75 Din. na Dom sv. Frančiška. — Bog povrni.

V pojasnilo! V „Sloveniji“, 21. septembra 1934, M. Kokolj ščista pra-vilno poroča, da so Vogri naše „dede-ke“ imenivali Vende, njih krajino pa Vandalitia, Tótság, Vendség. Vende vidék. Pač pa nej pravilen sklep v opombi uredništva, da so s temi nazi-vi „Madžari po Koroško-nemškem receptu skušali uveljati naziranje, da ne gre pri slovenskem delu nekdanje Madžarske za slovensko zemljo, am-

pak da prebiva tam neki poseben narod, slovenstvu tuj.“ To pa zato ne, ar so se prebivalci sami tudi imenu-vali Vende, kda je pa pri njih poznej prevladoval naziv Sloven, je istoga spre-jela tudi uradna statistika. Vende vidék pomeni doslovno Slovenska Krajina, zato smo mi za naziv Sloveska Kraji-na, ne Prekmurje.

Lendava. Č. g. kaplan Daniel Halas so se vrnoli iz bolezenskoga dopüsta i so nastopili svojo službo.

Vtiski iz Konnersreutha. Spi-sal Dr. Karel Kašper. Poslovenil Janez Oblak, Mohorjeva, Celje. Od Konners-reutha se je nekda preci čtelo v na-šem časopisju, tudi nekaj znanstvenih razprav je izšlo. Naslednja knjiga nam bole obširno poroča od stvari. Značilna je zveza med tremi Terezijami: med svetnicov 16. stoletja iz Avile, med s. Trezikov Deteta Jezušov i med tov trpinkov iz Konnersreutha; velke duše, ženske ali moške, se pač sikdar naj-dejo. Dogodek sam je glasen glas vsem, naj potrplivo nosimo svoje kri-žece, vej je Najnedužnejši noso gro-zno teški križ za nas. Pisateo knjige, praški nadškof, je za te slovenski prevod, ki teče jako gladko, napisao poseben predgovor.

Lendavske-gorice. V lendavskij goraj se je v soboto večer pripetila žalostna novica. Nekši pojeb, šteri je pred kratkim prišeo iz voze, je sme-kno Raj Marka iz Lendave. Ranjenca so odpelali v Čakovec v špitao.

Bratva je povečini minula. Pov je prec i dober i vino bo tudi boše od lanskoga.

Novi list. Vršijo se pogajanja za dvatjedenski list v Slov. krajini. Za njim stojita poleg narodnoga poslanca, g. Hajdinjak Antona, akademika gg. Kranjec Mihal z V. Polane i Čačino-vič z Rakičana. List bo financirao, tak se čuje, g. Hartner, veleposestnik.

Kak se zavarje herbija, dota pri Karitas? Na priliko sledeče: 29 letni oča šče zagotoviti novorojenomi deteti izplačilo gotove šume. Odoči se, da bo v te namen mesečno plačü-vao pri „Karitas“ 20 Din. Karitas njemi zagotovi, da bo pri tom plačili za 20 let deteti izplačala 5610 Din. Če bi očo vmro že prle, na priliko že po nekaj mesecih zavarvanja, bi po nje-govoj smrti ne trbelo več plačüvati prispevkov, Karitas pa bi vseedno izplačala za 20 let celo zavarvano šumo. Če bi se oča ponesrečo, bi iz-plačala zavarvano šumo dvakrat: prvič taki ob smrti i drugo pri poteki. V slučaji, da pa dete merje pred po-tekem zavarvanja, imenjuje oča za dediča drugo dete. Ali ne to ugodno? Kempel se obrnite na vodstvo Kari-tas v Maribori, Orožnova ul. 8, ali na uredništvo Novin v Črensovcih, ali na domačega zastopnika Karitas.

Novine so narasle za komadov: 4 v Franciji, 1 v Soboti, 1 Lendavi, 3 v Žižkih, 2 Fokovcih, skupno za 11 ko-madov. — Uprava.

Pretrslivi prizori na ladji „Morro Castle“.

Newyorški listi davajo največše priznanje kapetani Warmsi i njegovim oficirom, šteri so ostali verni morji i so ostali na krovi nesrečne ladije „Morro Castle“, dokeč se je ne po-topila. Po pripovedavanju živočih je edna čupora potnikov, ki je bila ob-koljena že z plameni, sprejela blago-slov mladoga duhovnika, prle kak se je vrgla v morje.

Gvant iz glažvine.

Na Angleškom so začeli izdelava-ti gvant iz glažvine. Glažvino raz-topijo, jo spomočjov dobnih cevi s pihanjom i brizganjom razprši i spre-de v tenke nitke. Takše blago je moč-no, zračno i zdravo. — Po leti je ob-leka hladna po zimj pa topla, ar ste-klo slabo prevaža toploto. V Sheffieldi je komisija pregledala prve izdelke steklene obleke i se je jako zadovo-livo i pohvalino izrazila.

OD NAŠIH V TUJINI.

Dvajstiletica. 30. septembra so obdržali v Bethlehemu Pa lepo svečanost. Proslavili so dostojno dvaj-stiletico obstoja Marijine družbe v toj fari. Ustanovili so jo pred 20 leti preč. g. Anselm Murn. (Am. Slov. Glas.)

Pozdrav pošilajo iz Francije: Červek Geza i Vidonja Janoš. Naz-nanjata, da liste redno dobivata, sta ž njimi jako zadovolniva, posebno njima je na hasek evangelium, ar fran-cuski predge ne razmita. Višek naroč-nina 33-75 Din vsaki pokloni na Dom sv. Frančiška. — Kralj Agnež iz Žiž-kov pozdravlja svoje domače, prijatele, prijatelice. Vsem žele obilnoga božega blagoslova. Istotak pozdravlja črensov-ske domače i kumo, pa vrednika Novin. Naznanja, ka je z veseljem crcom sprejela naše liste. Evangelium i pred-ga sta njoj na veliko radost, ar k meši more samo na velke svetke.

Zdravstvo.

Proti kašli. Vzem i s tremi prsti süho žejfekovo listje i ga polej v ša-lici s pol litrom vroče vode. To pre-vedi, dodeni tri žlice meda i dobro zmešaj. To zdravilo se jemle večkrat dnevno i vsikdar toplo.

Želočni krči. Gda nastopijo že-ločni krči, se vzeme edna žlica koni-orača i se preküha na mleki 5—10 minut. To se te da piti betežniki tak vroče, kak vroče more le prenesti. Za malo časa nede meo več krčov.

Ne moreš zaspiti. Često so vzrok betega mrzle noge. Zato je dobro postaviti v posteo k nogam topli ci-geo, šteri je zamotan i v krpo ali pa vrečico s toplim pesikom. Priporočajo tudi spiti pred spanjom šalico tople župe ali šče bolše je spiti šalico mlač-noga mleka. Što pa duže trpi od toga betega, mora iti k doktoru.

Zdravilna vrednost bezovca (zobovca). Bezovec i zobovec je jako poznani, ali se na žalost v zdravstvi ne rabi tak pogosto, kak bi se lahko. Ves je zdravilen. Koren, skučen i kü-han na vodi, je dober proti začetkom vodenoga betega. Skorja se nastrüže i zmeša s toplim oljom, pa tak zmenša bolečine i vtekline. Cvetje skühano kak čaj, je dobro zdravilo proti pre-hladi i mrzlici. Sad je dober za lek-var, a sühi je dober proti griži. Listje kühan i v mleki čisti krv i želodec.

PREKOSNICE.

Proba. Gospod Tulpenbaum trgovec kolonialnoga blaga je šteo zavoj kave prek meje prenesti brezi carine. „Poskusimo!“ pravi i napravi dva vednakiva zavoja. V eden zavoj dene kavo, v drugoga pa živoga zav-ca. Gda je na meji prišeo carinik, da pregledne potniško prtljago, pita Tul-penbaum, ka nese. On pravi: „Tu je zavec, a v drugom zavoji je njegova hrana.“ „Pa zakaj vozite vi s sebov zavca?“

„Pa kda drugi vozijo sebov pse, jaz lahko vozim zavca?“ „Odprite.“ Gda vidi carinik v drugom zaboji kavo, pita: „Ali je to hrana za zavca? Pa zavec ne je kave!“ Tulpenbaum razkačen zakriči: „Ka?“ ne je kave? Zavec nešče kave? Te pa naj pogine!“ Gda je bujo. Tak se je rešo kaštige Tulpenbaum.

Gospodarstvo.

Hrana za krave, štere dojimo.

Vsakši napredni gospodar mora paziti, kakšo hrano davle svojoj živini, a posebno kravam, ki se dojijo.

Te krave trbe tak hraniti, da dajo one mleko iz hrane, ne pa ka do sa-mo debele. Gda napajamo, moramo dati čisto i postano vodo. Hladna vo-da ne vpliva dobro na količino mleka.

Brezletnost včel.

Večkrat vidi rojar pred svojim vinjakom, ka včele hodijo po zemli se pa ta, se probajo zdignoti v let s pe-rotami i skakanjom, a nazadnje osta-nejo na zemli i poginejo. Pri to na-vadno opazujemo, da cvete vrba i modruš.

To je brezletnost i je notrašnj beteg, šteroga povzroča slaba krma to je med i cvetni prah ali pa če dru-goga spoj včele nemrejo dobiti za-volo slaboga vremena, jesenska zalo-ga pa njim je zmenkala.

Profesor Gürn i še mnogi drugi veščaki pa trdijo, ka te beteg povzro-ča bacil zigomicetes, šteroga so najšli na zadnjem deli včel betežnih na brez-letnosti. Kak je do zdaj dognano, se te bacil razmnožuje v lepom, sühom vremeni v kakši zamazani i vlažni ko-taj. Kak pa pride močno deževno vre-me, pa brezletnost mine. Včelam, štere so že zbetežale na brezletnosti, se več ne da pomagati. Če pa zapazimo brez-letnost, morami dati dober, zdrav med z vodov razredčiti, i v njega pomešati cvetni prah i ga dati včelam.

Poleg brezletnosti, štero povzroča bacil ali slaba krma, postanejo včele tudi brezletne, od prevelikoga mraza, ali če so se preveč napile meda ali pa od utrženosti. Zадnje zapazimo posebno v jako dobroj paši. Takša brezletnost pa ne spada k betegi. Za-volo mraza odrevenele včele rojar po-bere i je ogreje i nato same odletijo na svoj dom. Utrüjene pa si malo od-počijejo i taki odzdravijo. Takša brez-letnost se v najkrajšem časi sama odzdravi.

Cene. Nega sprememba.

Vreme. Spremenljivo.

Pošta.

Plej Ignac, Cne de la Champenoise, Francija. Novine Bogdan Ivana so prišle nazaj. Prosim, naznanite nam njegov novi naslov! — **Zrim Jožef, Martinje 20.** Penezi vzeti leta 1931. spadajo pod „Kmečko zaš-čito“, čeravno so prepüščeni kak dug banki. — **Friški Irma, Saumeray, Francija.** Pro-sim, razložite nam, na koj vse ste poslali pe-neze. — **Horvat Števana žena, Trnje.** No-vine, štere smo poslali na možinjin naslov v Francijo, ki si nam ga dala, so prišle nazaj. Prinesi nam pravoga.

Važno za delavce v Franciji!

Francosko društvo za emigracijo v Za-grebi je izdalo slovensko-francoski i francosko-slovar, šteri obsega 184 strani i prek 5000 reči. Slovar je prirejen tak, da se zlejška pra-vilno čte i piše. Vsaki delavec, šteri že malo zna francoski, se lejo s pomočjov toga slo-vara hitro navči pravilno gučati i pisati.

Znano je, da našim delavcom v Fran-ciji dela največ težav neznanje jezika. S tem slovarom bo to olajšano.

Domači, ki mate delavce v Franciji, ne pozabite na to i priporočajte ga svojim. Košta samo 12 Din., poština 1-50 Din. Pe-neze se naj naprej pošlje na Zastopstvo Francoskega društva v Murski Soboti.

BANKA BARUCH

15, Rue Lafayette, PARIS

odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. Vrš i vse bančne posle najkolančneje. Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji i Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Francija: št. 1117-94, Pa-ris; Holandija: št. 1458-66; Ned. Dienst; Luk-semburg: št. 5967, Luxembourg. — Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice.

ŠVAJCAR

pošten in marljiv, ki mora dne-vno predelati 200 l mleka v ma-slo in ceneni sir, molziti 20 krav, nadzorovati 2 kravarja, strokovno voditi svinjerejo s pomočjo 2 de-lavcev, se sprejme. Ponudbe s zahtevki na:

Hartner, Gornja Lendava

Na Hotizi je k odaji izdelovanje cementnih izdelkov.

Ascherl, Dolnja Lendava.

Novine stanejo do novoga leta 6 Din.